

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά φύλλα έλου του κόσμου)

— Και όταν είστε στον αρραβωνιαστικό σου, πώς δεν έχεις προί-
 ζα, τί σου έλειπε;
 — Δεν ξέρω... Δεν τον ξαναείδα!
 * * * * *
 — Τί άγγυση μου δίνετε, εάν σάς δανείσω το ποσό αυτό;
 — Τόν λόγο ενός τιμίου άνδρατου.
 — Έ, λοιπόν! Πηγαίνατε να βρήτε... αυτόν τον τίμο άνδρατου
 και θα σας δώσω άμέσως τα λεφτά που μου ζητάτε!...

— "Αν παντρευτώ θα πάρω έναν έξεπτο άντρα.
 — Κυρία μου, οι έξεπτοι άντρες δεν παντρεύονται ποτέ!

* * * * *
 — "Η γυναίκα μου έποφείρε από ρευματισμούς. Από τό προί άπό τό
 βράδυ φωνάζει.

— Και δεν βρήκες κανένα φάρμακο για την καμένη τή γυναί-
 ζα σου;
 — Πώς; Βουλόνον τ' αϊτιά μου!...

— Κοιμάσαι Τοτό;
 — "Όχι, μαμά.
 — Τότε να πάω τό γιατρού σου.
 — Κοιμάσαι, μαμά... κοιμάσαι!...

Μεταξύ καρακαζών:
 — Σήμερα γιατάζω τά είκοσι μου χρόνια.
 — Κι' άπό τό ίδιο.
 — Ναι, αλλά εγώ γιατάζω για πρώτη φορά.

Σκέψεις απένταρον:
 — "Αν είχα 150 χιλιάδες δραχμές θ' αγοράζα
 ένα αυτοζίνητο, άν είχα δέκα χιλιάδες θα έπαρνα
 ένα άμάξι, άν είχα τέλει μά δραχμή στη τσέπη
 μου θαπαρνα τό τραίνο να πάω σπίτι μου!...

Ο ΜΗΑΜΗΑΣ: Δεν σου είπα να μη μιλάς.
 όταν έρχε χειμώτο τό στόμα;
 Ο ΜΙΚΡΟΣ: "Αλλά, μαματά, κι' ό θεός ζάνα
 τό ίδιο.
 Ο ΜΗΑΜΗΑΣ: Ναι, αλλά αυτός μιλάει με...
 τή μήτη!...

Στά γραφεία του «Μπουκέτο»:
 Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΟΠΗΤΗΣ: Σάς φέρον, κίρις
 αντάτα, ένα χειρόγραφο.
 Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Σάς παρακαλώ, δεν έχω
 καιρό τώρα. Ρίξτε τό μόνος σας σ' αυτό τό κα-
 λάθι!...

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Λένε πως ώτεις τή ημέρα σ' είδαν να σινο
 δείξιν στον δρόμο μια άουρη να γινάσκει.
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: "Όραία! Κουταιάρες! Έκavian λάθος, ήρω-
 να σ'!...

Στήν "Ιταλία, ό περιηγητής ρωτάει τον οδηγό:
 — "Από τί ζούν αυτοί οι άνδρατοι εδώ;
 Ο ΟΑΗΓΟΣ: "Από τά χορφαίνια τους τον χειμώνα, και τό να
 λοζαίρι από τους... περιηγητάς!...

Στό διαστήριο, ό Πρόεδρος ρωτάει μια ήλιασμένη:
 — Πόσων έτών είσθε;
 — Έως τώρα είδα είσοσι όχτώ άνοιξεις.
 — Καί... πρό πόσων έτών είδατε την τελευταία;

θεια και άλλων αδικών τον άνεστρώσε και έβγαλε την περιεφραζία
 του. Τό κομμάτι του κοινοτάου έμενε άζόκη χωμένο μέσα στο μάτι
 και έπειδή κανείς απ' όλους δεν τοιμώσε να τό έγρήσει, ό Έρως
 τό έπιασε και τό τραήξε μονάχος τον και τό πέταξε μακριά!

"Όλοι είδαν τότε πόσο επικίνδυνη ήταν ή πληγή του. Μά ό Έρ-
 ως δεν έχασε καθόλου τίς ασθησεις του. Και όχι μόνο αυτό, μα
 είτε και καλύτερη καιμιά κάσια του κοιμήτος, Γι' αυτό και, δινοντάς
 του τό χέρι, είπε:

— Να είσαστε μάγισσες, ό εγγενεις, άρχεντες και ιππότα, ότι
 ό,τι κι' άν συμβή άς' αυτή την πληγή, συγχωρώ κι' όλη μου την
 καρδιά έκείνον που μου την άνοιξε. Έξ' άλλων, εάν τον άνάγκασα να
 δεχθώ αυτή τή μονομαζία, τήν όποία έκείνος δεν ήθελε!

Τρεις μέρες άνοήτερα, ό Έρως ό Β' ήταν νεκρός. Έτάνω στο
 πτώμα του έλαφαν μαζί ή διώ γυναίκες, στις όποιες είχε
 άφιέρωσε έξ ίσου τήν καρδιά ή, ή βασίλισσα Αικατερίνη
 των Μεδίκων κι' ή θραία "Αστειμ. Και τότε πέθανε ό με-
 γάλος αυτός βασιλεύς τής Γαλλίας, ό όποιος έμεινε περι-
 φημος για τους έρωτάς του και για τή γενναιοτήτά του.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά πρώτα αυτοζίνητα στην Άθνα. Μιά έκδρομή ως τήν
 Μάνδρα. Ο άφελής Κατζής. Πέσε σανό... τρώει ένα ώτο. Τα
 βράσανα των Τούρκων χωρικών κατά τον πόλεμο του 13.
 Πάρτε... σκέρα!... Η πριγκίπισσα Άλίχη κι' ό Θανάσης
 Κακάδας. Τό ζειρετ του. Η είρωνια του Ροδοκανάκη, κ.τ.λ.

"Όταν ήρθαν τά πρώτα αυτοζίνητα στην Έλλάδα, ένας ιδιοκτή-
 της ιδιωτικού αυτοζινήτου έξέδρασε ως τή Μάνδρα τής Έλευσίνος,
 πράγμα τό όποϊον τότε έθεοείτο μεγάλο γεγονός.

"Επειδή όμως ενόχτισεν εκεί και χάλασαν και τά λάστικά του,
 άποφάσισε να διανοητερεύει σ' ένα ζάκι του χορνού και τό προί
 να φέρη.

"Ετέρασε καλά τή νύχτα του, έφαγε σιταρένο ψωμί, τυρί, αλά
 και τραχανά. Έπαι καλή ρεστίνα, μίλησε άρετά με τον Κατζή, ό
 όποϊος με μεγάλη περιέργεια τον ρωτούσε διαρκώς για τό αυτοζί-
 νητό του, κοιμήθηκε καλά και τό προί που σκετόθηκε, εκάλασε τον
 Κατζή και τό ζήτησε τό λογαριασμό.

— Για φαί και ύνο, δεν θα σου πάρω τίποτα, άρεντιού, του ά-
 ποφίθηκε ό Κατζής. Με τίς ύγειές σου ό,τι έγαγες και ό,τι έπαις,
 Μονάκι για τό... έ φ τ α κ ι ν η τ ο, που τό περιποιηθήκα ζάπο
 στον άγεροίνα, θα μου δώσης όγδόντα δραχμές.

— "Ογδόντα δραχμές! φώναξε ό ιδιοκτήτης του
 αυτοζινήτου. Γιατί, βρε άδερφέ μου!... Για μία
 καλά!...

— Τι να σου πώ, άγεντιά μου, ό λογαριασμός είναι
 φως-φανός. Έγώ για τά ύλογα των χορικών που
 μόνον τήν νύχτα είδα, παίχνω δύο δραχμές για τό
 καθένα. Άφού λοιπόν, ύλος μου έλεγες φες τό βρά-
 δι, τό ερταζινητό σου είναι σαράντα ύλογον, πώς
 δύο δραχμές τό ύλογο-λογάρισε και μόνος σου-
 τό ζάκιον; Δεν κάνουμε όγδόντα δραχμές;

— Μά ύπογέμμενε μου, μήπως τό αυτοζίνητο τρώει
 χορτάκι ή σαγό, για να πληρώσω τόσο;

— Και τί με μέλλει έμένα!... Άς τά έτροχε ή
 άγεντιά σου, άφού θα πληρώσης έτσι κι' άλλοιώς!...
 Λέν έξοουμε φουζά πόσα πληρώσει στο τέλος ό
 ιδιοκτήτης. Τό μόνο όμως που μοιρώσει να βεβαί-
 σουμε, είναι ότι τό αγραφός τής Μάνδρας είναι τό ά-
 κριβότερο γιαράς ύλου του κόσμου!

Κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο του 1913, ό
 πολιθασιασμένος από τους Βουλγαρικούς Τούρκου χο-
 ρόζοι των χορικών που έξεκένωναν ή Βουλγαρία, με
 τόση χαρά έβλεπαν τον προελώνοντα Έλληνικό στρα-
 τό, που δέν ήξεραν πως να τον ύποδεχτούν καλύτε-
 ρα κι' με τί να του δείξουν τή χαρά τους.

Νά ένα χορσί, μάλιστα, στο Σαράισκι, τής περι-
 φερείας του Κιλίκι, μια και δεν είχαν τίποτε άλλο
 να δώσουν στον προελώνοντα στρατό, γιατί τους τά
 είχαν άραπάει όα οι Βουλγαροι, έβγαζαν και τους μοίραζαν πλε-
 είδες... σκόρα!...

Κατά τον πόλεμο επίσης του 1913, ή πριγκίπισσα Άλίχη πη-
 σισε έναν στρατιώτη, Θανάση Κακάδα όνομαζόμενον, από τήν Άο-
 τια, τήν ώρα που έγορα με έπιστολή μέσα στο νοσοκομείο.

Τι γράφεις, ξανθο παλληναί, τον ρωτάει.
 Γράφο στην αραβονισιαζία μου, τήν Έλένη, ανήτησε ώ-
 τό, χορής να ζέρη με ποιά μιλάει.

Την άγαπάς τήν Έλένη;
 "Αιέ πως!

— Περισσότερο από τήν Πατρίδα;
 — "Η Πατρίδα κι' ή Έλένη είναι τά δύο μου μεράδια.
 — Ποι είσαι πληγωμένος;

— Τό ένα μου πόδι είναι τραυμαμένο από σφαίρα και τ' άλλο χτυ-
 πημένο από όβιδα. Μά δεν με νοιάζει. Δεν βλέπω ούτε να γίνω κα-
 λά, να πάω στη Σόφια.

— Και ύστερα;
 — "Υστερα; Θα γράφο τής Άννης να 'οδη έκει πέρα να στε-
 φανοθύσει. Άλλο μεγαλείο, βλέπεις, έχει να γίνη ό γάμος μας
 στη Σόφια!...

Ο άλημονότος διεθυντής τής «Άρσουλίκος» Β. Γαβριηλίδης
 έλεγε:
 — "Όταν μια Πολιτεία άδικεί, ή κοινωνία, και' ανάγκη, είναι
 μάργαρος!...

Ο μακαρίτης λόγος Πλάτων Ροδοκανάκης ήταν πολύ είρον.
 Μία μέρα του έλεγαν για κάποιο φιλολογόινα φίλο του, τον ό-
 πόιο... δεν έζώνουν:

— Έφεις, του Τάδε, του άφείσους πολύ κι' συζητή-
 σεις.

Τό πιστέριο, απάντησε ό Ροδοκανάκης, άφού ζή
 μαζί με τήν γυναίκα του, τήν πεθερά του, έναν παπα-
 γάλο κι' έναν χειρόγραφο!...

